

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Варна, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Сл. Станчева

Членове: Диана В. Джамбазова
Юлия Р. Бажлекова

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Юлия Р. Бажлекова Въззивно гражданско дело № 20233000500003 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 ГПК.

Образувано е по въззивни жалби, с вх. №№ 28104828.11.2022г. и 28108828.11.2022г., подадени от В. Н. Н. срещу решение №1366/07.11.2022г., постановено по гр. д. № 32/2022 г. по описа на Окръжен съд- Варна, с което е отхвърлен предявения от въззивника срещу Прокуратурата на Република България иск с правно основание чл.49, вр. Чл.45 ЗЗД за заплащане на обезщетение в размер на 60 000 лева за вреди, твърдени като настъпили вследствие постановление от 22.07.2021г. по преписка №670/2021г. на прокурор от Специализирана прокуратура, довело до отказ да се повдигнат обвинения срещу магистрати за действията им по НАХД № 2537/2019г. по описа на ВРС, ведно със законната лихва, считано от 22.07.2021 г. до окончателното изплащане.

В жалбата се излагат доводи, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, несправедливо и необосновано. Неправилно е прието, че няма незаконни противоправни действия и бездействия на представители на ответника, във връзка с преписка №670/2021г. Посочва, че от събраните по делото доказателства безспорно се установяват изложените в исковата молба твърдения и основателността на предявената претенция. Моли да бъде отменено обжалваното решение, като се уважи предявения иск и се присъди претендираното обезщетение.

Прокуратурата на Република България е депозирала отговор на

въззивната жалба, в който излага доводи за нейната неоснователност. Моли същата да се остави без уважение, да се потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Следователно относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан и следва да се произнесе в рамките на наведените от страните оплаквания, като обаче следва служебно да провери спазването на императивни материалноправни разпоредби, приложими към спора.

След извършената проверка по реда на чл.269, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. По отношение на правилността, като взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания акт и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Ищецът В. Н. Н. твърди в исковата молба, че прокурори от Специализираната прокуратура с действия и бездействия, с постановление от 22.07.2021г. за прекратяване на преписка № 670/2021г. по описана Специализирана прокуратура¹ която е била образувана против прокурори, които с прокурорски акт са прикрили извършител на престъпление, като неса му повдигнали обвинение за извършено престъпление са причинени неимуществени вреди като е нарушено правото му на законност и справедлив процес в правова държава, емоционални и душевни болки и страдания, неприятни преживявания, които са се отразили негативно и на здравословното му състояние. Като се основава на изложените твърдения, ищецът е отправил искане до съда да осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на 60 000 лева, заедно с лихва от датата на увреждането -22.07.2021г.

Ответникът Прокуратурата на Република България в отговор на исковата молба и в съдебно заседание оспорва основателността на иска, като излага доводи за липса на елементите от фактическия състав на чл.49, вр. Чл.45 ЗЗД, като основание за ангажиране отговорността на Прокуратурата.

От събраните доказателства, преценени в съответствие с доводите на страните се установява следната фактическа обстановка:

Видно от представеното постановление на прокурор при Специализираната прокуратура София от 22.07.2021г., по преписка № 670/20221г. е постановен отказ за образуване на досъдебно производство по пр. преписка № 670/2021г. по описа на СП и същата е прекратена. Преписката е образувана по множество сигнали, подадени от В. Н. Н. за извършени престъпления от магистрати във връзка с извършени проверки по подадена жалба от В.Н. срещу вещо лице, изготвило психиатрична експертиза по НАХД № 2537/2019г. по описа на ВРС.

Постановлението на Специализираната прокуратура е потвърдено с

постановление от 16.09.2021г. на Апелативна специализирана прокуратура, като правилно и законосъобразно и е оставена без уважение жалбата на В. Н. Н., като неоснователна.

По делото е представено постановление от 10.07.2020г., постановено от прокурор при РП Варна по преписка №8138/2020г., с което е отказано възлагане на проверка по жалба на В. Н. и преписката е прекратена, предвид липсата на данни за престъпление по смисъла на чл.211 НПК. Преписката, по която е постановено постановлението е образувана по повод жалба, подадена от В. Н. срещу заключение по СПЕ, назначена по НАХД № 2537/2019г. по описа на ВРС, относно настъпило ПТП, с пострадал В. Н..

В посочените постановления се приема най-общо, че не са налице данни за извършени нарушения или неизпълнение на служебни задължения или престъпления от прокурори при СП, а за други действия във връзка с осъществяване на функциите им по оценка на доказателствените материали и вземане на решения, които не съставляват престъпление, магистратите не носят отговорност. Прието е, че в жалбите си В. Н. изразява неудовлетвореност от постановените от прокурори актове и съдебни актове по посочените от него преписки и съдебни дела, но тази неудовлетвореност може да бъде поправена само чрез институционален контрол на тези актове.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна настоящият състав намира следното:

Предявен е иск с правно основание чл.49 ЗЗД.

За да бъде основателен този иск ищецът следва да докаже, че прокурори от Специализираната прокуратура противоправно са бездействали във връзка с депозираните от В. Н. жалби – не са образували досъдебно производство и не са провели разследване, като от това са произлезли неимуществени вреди за ищеца. Следва да бъде доказан техния вид и обем, с оглед установяване размера на претенцията за обезщетяването им.

Съгласно чл.23, ал.1 НК когато са налице условията, предвидени в този кодекс, компетентният държавен орган е длъжен да образува наказателно производство. Съгласно чл.207, ал.1 НК досъдебно производство се образува, когато са налице законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление. Един от законните поводи, съгласно чл.208 НПК е съобщение до органите на досъдебното производство за извършено престъпление, вкл. чрез жалба, каквато в случая В. Н. е подал до органите на Прокуратурата. Съгласно чл.211, ал.1 НПК достатъчно данни за образуване на досъдебно производство са налице, когато може да се направи основателно предположение, че е извършено престъпление.

В случая в жалбите си до Прокуратурата В. Н. е твърдял, че в разрез със закона прокурори от ВРП и СП са отказали да извършат проверка и образуват съдебно производство срещу магистрати във връзка с извършени от тях действия по НАХД № 2537/2019г. Твърдял, е че това поведение на магистратите съставлява престъпление по служба.

Според нормата на чл.282, ал.1 НК, установяваща основният състав на длъжностното престъпление, длъжностно лице, което наруши или не изпълни служебните си задължения, или превиши властта или правата си с цел да набави за себе си или за другото облага или да причини другиму вреда и от това могат да настъпят немаловажни вредни последици.

При по-горе посочената правна уредба настоящият състав намира, че като са отказали да образуват досъдебно производство, прокурорите от Специализираната прокуратура, а след това и йерархично по-високостоящите прокуратури, не се установява да са бездействали противоправно. Макар в случая те да са имали законен повод за образуване на такова производство – жалбите подадени от ищеца с твърдения за извършени от прокурори престъпления по служба, не е налице втората кумулативна предпоставка по чл.207, ал.1 НПК за образуване на досъдебно производство – не се установява да са налице достатъчно данни, от които обосновано да се приеме, че същите са извършили соченото от него или друго умишлено престъпление. По подадените жалби е извършена проверка, анализ на събраните при проверката данни, въз основа на което е направен извод за липса на данни за осъществен състав на престъпление от общ характер. При липса на достатъчно данни за извършено престъпление, прокуратурата не е била длъжна да образува досъдебно производство. Ето защо не се установява противоправно да е било отказано образуване на досъдебно производство по жалбата на В. Н..

Дори да е вярно твърдяното от ищеца бездействие и същото да е довело до постановяване на неправилен акт, това бездействие подлежи на отстраняване по пътя на инстанционния контрол. Такъв контрол върху постановления от специализираната прокуратура отказ за образуване на досъдебно производство е осъществен от горестоящата Апелативна специализирана прокуратура, която е потвърдила постановлението на Специализираната прокуратура като правилно.

Не се установява, при условията на главно и пълно доказване и В. Н. да е претърпял неимуществени вреди, които да са в причинна връзка с постановления от прокурор при СП отказ с посоченото постановление. Ищецът не е ангажирал доказателства в тази насока.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че не са налице при условията на кумулативност предпоставките на чл.49 ЗЗД за ангажиране на отговорността на Прокуратурата на Република България във връзка с постановен отказ от 11.01.2021г. по преписка № 670/2021г. на прокурор от Специализирана прокуратура за образуване на досъдебно производство и повдигане на обвинения срещу магистрати за действията им по НАХД №2537/2019г. на ВРС, вследствие на който В. Н. твърди, че е претърпял неимуществени вреди – нарушено правото на законност и справедлив процес в правова държава, емоционални и душевни болки и страдания, неприятни преживявания, които са се отразили негативно и на здравословното му състояние.

Неоснователни са и оплакванията на жалбоподателя за нарушения на материалния закон, съдопроизводствените правила и необоснованост на първоинстанционното решение.

Предявеният иск с правно основание чл.49, във връзка с чл.45 ЗЗД за сумата 60 000 лева – обезщетение за неимуществени в резултат на действията и бездействията на служители на Прокуратурата на РБ, е неоснователен и недоказан.

Предвид изложеното, въззивната жалба е неоснователна и следва да се остави без уважение и се потвърди постановеното от Окръжен съд Варна решение, като правилно и законосъобразно.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1366/07.11.2022 г. по гр. д. № 32/2022 г. на Окръжен съд Варна.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на предпоставките по чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____